

5. Komentář k instrukci *Dignitas connubii*⁵

PŘELOŽIL: MGR. ŠTĚPÁN ŠTASTNÍK
advokát DCS v Brně

Čl. 1 Oblast platnosti

Čl. 1 – § 1. Tato instrukce se vztahuje jen na soudy latinské církve (srov. kán. 1).

§ 2. Při zachování předpisů pro soudy Apoštolského stolce se řídí všechny církevní soudy procesním právem Kodexu kanonického práva a této instrukce (srov. kán. 1402; *Pastor bonus*, čl. 125; 130).

§ 3. Dispens od procesních zákonů je vyhrazena Apoštolskému stolci (srov. kán. 87; *Pastor bonus*, čl. 124, n. 2).

Art. 1 – § 1. Haec Instructio tantummodo tribunalia Ecclesiae latinae respicit (cf. can. 1).

§ 2. Tribunalia omnia reguntur iure processuali Codicis Canonici et hac Instrukce, salvis legibus propriis tribunalium Apostolicae Sedis (cf. can. 1402; [Pastor bonus](#), artt. 125; 130).

§ 3. Dispensatio a legibus processualibus Apostolicae Sedi reservatur (cf. can. 87; [Pastor bonus](#), art. 124, n. 2).

1. První článek omezuje dosah manželského procesního řádu na latinskou církev. Podle této instrukce nejsou v jurisdikci zahrnuty sjednocené východní církve, kterými jsou vedle latinské církve vlastní *Ecclasiae sui iuris*. V tom se oblast platnosti instrukce překrývá s Kodexem kanonického práva.

K příslušnosti soudu latinské církve pro manželské věci katolického Východu → čl. 16.

2. § 2 vyjímá z užívání instrukce soudy Apoštolského stolce, které se řídí vlastními procesními řády. Momentálně platí:

- pro Římskou Rotu: *Normae S. Romanae Rotae Tribunalis* z 18. 4. 1994, in AAS 86 (1994)508-540;

- pro Apoštolskou Signaturu: *Normae Speciales in Supremo Tribunali Signatura Apostolicae ad experimentum servandae post Constitutionem Apostolicam Pauli PP VI Regimini Ecclesiae Universa* z 25. 3. 1968, in AfkKR 193 (1969) 177-202, jako zvláštní výtisk vydáno ve Vatikánu 1982.

3. § 3 připomíná, že kromě Apoštolského stolce nemá nikdo právo dispensovat od norem procesního práva. Tím chce zákonodárce zajistit, aby byly procesy v církvi vedeny podle závazných pravidel a věřící stále viděli svůj nárok „domáhat se práv, která mají v církvi, a podle práva je hájit u příslušného církevního soudu“. (srov. kán. 221, § 1 CIC).

Zachovávání procesních norem však nesmí vést k „právníckému formalismu“, který předmluva prohlašuje za neslučitelný s duchem církevních zákonů. Ten, kdo používá procesní právo, si musí být vědom, že slouží věcnému cíli, totiž ujištění o eventuální neplatnosti napadeného manželství. Jen v této funkci je nutné tyto normy vidět a užívat.

⁵ Jedná se o překlad komentáře k *Dignitas Connubii* autora P. DR. IUR. CAN. MARTIN BOELENS CMM IN LÜDICKE, K.: „*Dignitas connubii*“ *Die Eheprozeßordnung der katholischen Kirche. Text und Kommentar*. Essen: Ludgerus Verlag, 2005, jehož chceme postupně uveřejňovat se schválením autora v *Adnotatio iurisprudenciae*

Čl. 2 Použitelnost manželského práva

Čl. 2 – § 1. Manželství katolíků, i když je katolická jen jedna strana, se při zachování čl. 3, § 3 řídí nejen božským, ale i církevním právem (srov. kán. 1059).

§ 2. Manželství mezi stranou katolickou a stranou pokřtěnou nekatolickou se řídí dále:

1° vlastním právem církve nebo náboženské společnosti, k níž přísluší nekatolická strana, pokud toto společenství má vlastní manželské právo;

2° právem užívaným náboženskou společností, do kterého patří nekatolická strana, jestliže této společnosti chybí vlastní manželské právo.

Art. 2 – § 1. Matrimonium catholicorum, etsi una tantum pars sit catholica, regitur iure non solum divino sed etiam canonico, salvo art. 3, § 3 (cf. can. 1059).

§ 2. Matrimonium inter partem catholicam et partem baptizatam non catholicam, regitur etiam:

1° iure proprio Ecclesiae vel Communitatis ecclesialis, ad quam pars acatholica pertinet, si haec communitas ius matrimoniale proprium habet;

2° iure, quo utitur Communitas ecclesialis ad quam pars acatholica pertinet, si haec Communitas iure matrimoniali proprio caret.

1. V čl. 2 nepojednává instrukce o procesním právu, nýbrž dává dohromady normy, podle nichž se řídí hmotněprávní posuzování platnosti manželství. Přitom se v § 1 jedná o manželství všech katolíků, v § 2 o manželství mezi pokřtěnými, z nichž jen jeden je katolíkem. Jak vyplývá z čl. 4, § 1, 1° nerozumí manželským právem právní úpravu formy uzavření manželství, pro niž jsou sestaveny vlastní normy v čl. 4, § 1, 2°. Zatímco je § 1 převzat z kán. 1059 CIC, je § 2 přejet z kán. 780, § 2 CCEO, jehož znění je zčásti změněno.

2. Pro všechna manželství, jichž se účastní katoličtí křesťané, platí, že se řídí božským právem – toto platí z pohledu katolické církve pro manželství všech lidí – a kanonickým právem, čímž se naopak míní pouze církevní právo. To zahrnuje všechny normy, které může církev stanovit na základě vlastní právní svrchovanosti.

3. Pro smíšená manželství – pojem se řídí podle kán. 1124 CIC – podle § 2 platí, aby se dbalo vedle božského práva (a pro katolickou část použitého čistě církevního práva) také ještě na jiné právo. Přitom jsou rozlišovány následující případy:

- nekatolický partner přísluší církvi, která má vlastní manželské právo (k tomu bod 4);

- nekatolický partner přísluší k náboženské společnosti, která má vlastní manželské právo (k tomu bod 5);

- nekatolický partner přísluší k náboženské společnosti, která nemá vlastní manželské právo (k tomu bod 6).

4. Vlastní manželské právo mají nekatolické východní církve. Tímto koncilovým termínem rozumí instrukce mezi církvemi taková dílčí společenství církve Ježíše Krista (ve smyslu kán. 204, § 1 CIC), která zachovala svátost křtu a apoštolskou posloupnost. Uznání jejich práva projevil 2. Vatikánský koncil již v čl. 16 UR.

Normy tohoto vlastního manželského práva pokládají základ otázky platnosti odpovídajícího manželství, tj. z těchto norem mohou vyplývat důvody neplatnosti manželství překračující kanonické právo.

5. Náboženskými společnostmi rozumí instrukce taková dílčí společenství církve Ježíše Krista, která nezachovala svátost křtu. Vlastní manželské právo mají mezi těmito společnostmi (patří sem především reformační církve), některé v země Blízkého východu, které mají takzvaný osobní statut. Pokud tato práva stanoví kritéria pro platnost manželství, mají být zachována ze strany soudů latinské církve.

6. Ostatní církve a náboženské společnosti, které vzešly z reformace, nemají žádné vlastní manželské právo. Zde čl. 2, § 2 požaduje, aby bylo zachováno vedle kanonického práva to právo, které „náboženská společnost používá“. Pro oblast Spolkové republiky Německo to v podstatě znamená, že má být přihlíženo k manželskému právu státu. To ovšem neobsahuje žádné důvody neplatnosti překračující rámec kanonického práva.

Bližší informace: Joseph Prader/Heinrich J. F. Reinhardt, Das kirchliche Eherecht in der seelsorgerischen Praxis, Essen 2001, 52-69; Johannes Madey, Quellen und Grundzüge des Codex Canonum Ecclesiarum Orientalium, Essen 1999 (bZMK 22), 153-163.

Čl. 3 Příslušnost církevních soudů

Čl. 3 – § 1. Manželské záležitosti pokřtěných patří vlastním právem církevnímu soudci (kán. 1671).

§ 2. Církevní soudce posuzuje ale pouze ty záležitosti neplatnosti manželství nekatolíků, ať pokřtěných či nepokřtěných, ve kterém alespoň jedna strana před katolickou církví musí prokazovat svobodný stav, při zachování čl. 114.

§ 3. Záležitosti o ryze občanských účincích manželství přísluší světskému úřadu, pokud partikulární právo nestanoví, že tyto záležitosti mohou být projednávány a rozhodovány církevním soudcem, prováděné jako záležitosti nahodilé a akcesorické (kán. 1672).

Art. 3 – § 1. Causae matrimoniales baptizatorum iure proprio ad iudicem ecclesiasticum spectant (can. 1671).

§ 2. Iudex autem ecclesiasticus illas tantum causas nullitatis matrimonii acatholicorum, sive baptizatorum sive non baptizatorum, cognoscit, in quibus status liber unius saltem partis coram Ecclesia catholica comprobetur oportet, salvo art. 114.

§ 3. Causae de effectibus matrimonii mere civilibus pertinent ad civilem magistratum, nisi ius particulare statuatur easdem causas, si incidenter et accessorie agantur, posse a iudice ecclesiastico cognosci ac definiri (can. 1672).

1. V čl. 3 je popsána obecná příslušnost soudů latinské církve ve věcech neplatnosti manželství pozitivně a negativně. Zatímco § 1 vypovídá o zásadním nároku na soudní rozhodnutí, § 2 pojednává o potřebě právní ochrany a § 3 vymezuje hranice příslušnosti církevní vzhledem k příslušnosti státní.

2. Pokud manželství není *res spiritualis* ve smyslu kán. 1401 CIC – jakkoliv je manželství mezi pokřtěnými svátostí a v každém případě má význam pro dobro partnerů – pak je přece v každém případě *res spiritualis adnexa*, proto si církev nárokuje soudní moc nad manželstvím na základě své primární příslušnosti k nadpřirozenému dobru lidí. To platí nejen pro manželství katolíků (k východním katolíkům → čl. 16) či křesťanů, nýbrž z principu pro všechna manželství, jimiž církev rozumí instituci chtěnou Bohem Stvořitelem. (srov. předmluva k této instrukci)

3. Příslušnost církevních soudů se neomezuje na manželství, která byla uzavřena mezi katolíky nebo jedním katolíkem. Je však třeba věcného důvodu potřeby právní ochrany, pokud chtějí nekatolíci nechat přezkoumat platnost svého manželství církevním soudem. § 2 jej vidí ve skutečnosti, že má být stanoven svobodný stav alespoň jednoho z manželů, protože hraje roli pro právní řád katolické církve. Tak tomu je především v případě, kdy chce vstoupit nekatolík do manželství před církví, tj. s katolickým partnerem.

Pravidlo § 2 se netýká manželství, na němž se účastní jeden katolický partner. Zde je vždy zájem na ujištění o osobním stavu, přestože také zde je třeba dostatečný motiv k využití soudu.

4. Církev nemá jurisdikci nad občanským právem, a to ani v manželských věcech. To vyplývá již z kán. 1401 CIC. Občanské právní účinky přicházejí v úvahu jen pokud se jedná o „*res spiritalis adnexæ*“ podle kán. 1401, 1° CIC. Nejsou podrobeny přímému církevnímu posouzení, pouze coby předběžná a doprovodná otázka, a to také jen v případě odpovídající zvláštní úpravy. Blíže → MK kán. 1672.

Čl. 4 Manželství nekatolíků

Čl. 4 – § 1. Kdykoli církevnímu soudci má rozhodovat o neplatnosti manželství pokřtěných nekatolíků:

1° co se týká určení práva, kterým byly strany v době uzavření manželství vázány, použije se čl. 2, § 2;

2° co se týká formy uzavření manželství, uznává církev jakoukoli formu, kterou předepisuje nebo připouští církev nebo náboženská společnost, k níž strany v době uzavření manželství příslušely; pokud jedna strana přísluší nějaké nekatolické východní církvi, došlo-li k uzavření manželství svátostným obřadem.

§ 2. Kdykoli církevní soudce má posuzovat neplatnost manželství, do něhož vstoupili dva nepokřtění:

1° o neplatnosti se jedná podle kanonického procesního práva;

2° neplatnost manželství se při zachování božského práva posuzuje podle práva, kterým byly vázány strany v okamžiku uzavření manželství.

Art. 4 – § 1. Quoties iudex ecclesiasticus cognoscere debeat de nullitate matrimonii acatholicorum baptizatorum:

1° quod attinet ad ius, quo partes tempore celebrationis matrimonii tenebantur, servetur art. 2, § 2;

2° quod attinet ad formam celebrationis matrimonii, Ecclesia agnoscit quamlibet formam iure praescriptam vel admissam in Ecclesia vel Communitate ecclesiali ad quam partes tempore celebrationis matrimonii pertinebant, dummodo, si una saltem pars est christifidelis alicuius Ecclesiae orientalis acatholicae, matrimonium ritu sacro celebratum sit.

§ 2. Quoties iudex ecclesiasticus videre debeat de nullitate matrimonii initi a duobus non baptizatis:

1° causa nullitatis cognoscitur iure processuali canonico;

2° nullitas autem matrimonii definitur, salvo iure divino, iure quo partes tempore celebrationis matrimonii tenebantur.

1. V § 1 pojednává čl. 4 o kritériích pro posuzování manželství pokřtěných nekatolíků, v § 2 o manželstvích nepokřtěných. Přitom jsou odpovězeny různé otázky: Ve vztahu k manželství pokřtěných nekatolíků dochází na to materiální (k tomu poznámka 2) a zvláště na formu uzavření manželství (k tomu poznámka 3); u manželství nepokřtěných na použitelné procesní právo (k tomu poznámka 4) a na hmotné právo (k tomu poznámka 5). Výroky čl. 4 odpovídají úpravě výjimek z povinnosti kanonické formy v kán. 1127 §§ 1-2 CIC.

2. § 1 pro použitelné hmotné právo odkazuje na čl. 2 § 2. Pro směrodatnou formu uzavření manželství je třeba použít § 1, °2.

3. U manželství pokřtěných nekatolíků uznává církev jako dostačující formu uzavření manželství tu, která je uznávána za platnou církvemi nebo náboženskými společnostmi, k nimž manželé patřili v době uzavírání manželství. Natolik objasňující je výrok, že při účasti křesťana nekatolické východní církve musí být manželství uzavřeno v „*ritus sacer*“, jak formuluje kán. 828, § 2 CCEO, za spolupůsobení kněze, který asistuje a uděluje požehnání („*sacerdotis assistentis et benedictis*“).

4. Když bylo uvedeno před církevní soud manželství nepokřtěných – předpokladem k tomu je potřeba právní ochrany podle čl. 3, § 2 – použije se podle § 2, ° 1 kanonické procesní právo. Osвобоzení nepokřtěných od ryze církevního práva v kán 11 CIC zde nehraje žádnou roli, protože procesní právo je v první řadě objektivním právem, takže zavazuje činitele církevních soudů, a jen sekundárně vytváří subjektivní práva v rámci procesu, která jsou však nezávislá na náboženském statusu manželů.

5. § 2, ° 2 je věcným doplňkem k čl. 2, který pojednává jen o právu, jež je použitelné na manželství katolíků a pokřtěných nekatolíků. Pro manželství nepokřtěných je základem vedle božského práva právo posuzování platnosti jejich manželství, s nímž byli spojeni v době uzavírání manželství, tedy zpravidla státní právo.

Čl. 5 Apoštolská Signatura, přezkoumání nedostatku formy

Čl. 5 – § 1. O záležitostech neplatnosti manželství může být rozhodnuto jen rozsudkem příslušného soudu.

§ 2. Apoštolská signatura se však těší oprávněním rozhodovat dekretem záležitosti neplatnosti manželství, jejichž neplatnost je zřejmá; je-li zapotřebí opravdové dokazování nebo vyšetřování, postoupí je Signatura příslušnému nebo jinému soudu, je-li to zapotřebí, který se zasadí o záležitost neplatnosti cestou práva.

§ 3. Ke stanovení svobodného stavu těch, kdo se dopustili manželství před světskými nebo nekatolickými úředníky, ačkoli byli podle kán. 1117 vázání zachováním kanonické formy, postačuje to, co je předepsáno zkoumat při přípravě k manželství podle kán. 1066-1071.¹

Art. 5 – § 1. Causae nullitatis matrimonii tantum per sententiam tribunalis competentis definiri possunt.

§ 2. Signatura autem Apostolica facultate gaudet definiendi per decretum casus nullitatis matrimonii, in quibus nullitas evidens appareat; quod si accuratiorem disquisitionem aut investigationem exigant, Signatura ad tribunal competens, vel, si casus ferat, ad aliud tribunal, remittet, quod causam nullitatis ad tramitem iuris instituet.

§ 3. Ad comprobandum vero statum liberum eorum qui matrimonium coram civili officiali aut ministro acatholico attentarunt, cum iuxta can. 1117 adstricti erant ad formam canonicam servandam, sufficit investigatio praematrimonialis ad normam cann. 1066-1071.

1. Čl. 5 obsahuje jednu zásadu a dvě výjimky. Zásada zní, že prohlášení neplatnosti manželství může vzejít jen od církevního soudu. Avšak to, že § 1 hovoří o „*causae nullitatis matrimonii*“ a již tím používá procesní terminologii soudně řádně provedené „věci“, slouží jen jako folie pro obě následně jmenované výjimky.

2. Apoštolská Signatura není povolána k hmotně právním rozhodnutím v manželských věcech, což je prokazatelné z ustanovení o její příslušnosti v čl. 121 – 125 apoštolské konstituce *Pastor bonus*. § 2 jí tím dává novou kompetenci: prohlášení neplatnosti manželství, jejichž neplatnost je zřejmá. To je pak (jak dává poznat následující věta) případ, kdy není zapotřebí žádných šetření k objasnění skutkového stavu, z něhož se dokazuje tvrzená neplatnost manželství. Pokud jsou taková šetření potřebná, musí-li se tedy konat vyšetřování, přikáže Signatura věc soudu, pro nějž vyplývá příslušnost z čl. 124 ° 4 *Pastor bonus*.

3. § 3 reprodukuje obsah autentické interpretace ke kán. 1686 CIC z 26. června 1984. Tou bylo odpovězeno na otázku, zda je nutné listinné řízení podle kán. 1686 (v této instrukci čl. 295) k prohlášení neplatnosti manželství manželů, z nichž alespoň jeden byl vázán povinností formy ve smyslu kán. 1117 CIC, avšak manželství bylo uzavřeno jen civilně nebo před nekatolickým náboženským činitelem, nebo zda jsou postačující pátrání podle kán. 1066-1071. Přitom byl prohlášen za postačující poslední uvedený způsob řízení.

Čl. 6 Vyloučení ústního řízení

Čl. 6 – Záležitosti prohlášení neplatnosti manželství nesmějí být projednány ve sporném řízení ústním (kán. 1690).

Art. 6 – Causae ad matrimonii nullitatem declarandam nequeunt processu orali tractari (cf. can. 1690).

1. Jak je vyjádřeno v kán. 1690 CIC, jsou prohlášení neplatnosti manželství vyloučena z ústního sporného řízení, které je upraveno v kán. 1656-1670 CIC. Použití tohoto způsobu řízení u žalob na prohlášení neplatnosti manželství vede k neplatnosti rozsudku. Jestliže odvolací soud (resp. soud, jemuž je věc zaslána z úřední povinnosti v případě afirmativního rozsudku prvního stupně, srov. čl. 264) vidí, že předchozí stupeň použil ústní řízení, má povinnost podle čl. 269 prohlásit rozsudek za neplatný a věc poslat zpět předchozímu stupni.

2. Ústní sporné řízení je však připuštěno pro nahodilé záležitosti v řízení o neplatnosti manželství, pokud jsou tyto odvinuty od žaloby a rozsudku (srov. čl. 224, § 1).

Čl. 7 Prohlášení neplatnosti – zrušení

Čl. 7 – § 1. Tato Instrukce se týká jen řízení k prohlášení neplatnosti manželství, a nikoliv ke zrušení manželského svazku (srov. kán. 1400, § 1, n. 1; 1697-1706).

§ 2. Proto musí být zřetelně zachovány pojmové rozdíly mezi prohlášením neplatnosti a zrušením manželství.

Art. 7 – § 1. Haec Instructio agit tantummodo de processu ad nullitatem matrimonii declarandam, non vero de processibus ad dissolutionem vinculi matrimonialis obtinendam (cf. cann. 1400, § 1, n. 1; 1697-1706).

§ 2. Ideo clare prae oculis habenda est distinctio ad terminologiam quoque quod attinet inter declarationem nullitatis et solutionem matrimonii.

1. V prvním § se jasně stanoví, že instrukce nepojednává o celém poli možnosti řešení v případech ztroskotání manželství a přání uzavření nového manželství. Správně se týká jen soudního řízení ke stanovení neplatnosti manželství. Pro řešení manželství v případě nedokonání – pokud vyvstane tato otázka v průběhu řízení o neplatnosti manželství, připravuje také tato instrukce pravidla (srov. čl. 153-154) – platí Literae circulares Kongregace pro svátosti z 20. prosince 1986 (s určitými textovými odchylkami od originálu vytištěno in: Monitor Ecclesiasticus 112 [1987] 4223-434). K jednotlivostem tohoto řízení → MK 1697-1706.

Pro řešení ve prospěch víry platí:

- pro případy tzv. privilegia paulina kán. 1143-1150 CIC;
- pro případy tzv. privilegia petrina „Normae de conficiendo procesu pro solutione vinculi matrimonialis in favorem fidei“ Kongregace pro nauku víry z 16. února 2001 (vytištěno v AfkKR 171 [2002] 161-168).

2. Výzva k dodržování pojmových rozdílů mezi zrušením manželství – podle struktury se jedná o rozvod manželství, tedy o ukončení platného manželství – a prohlášením neplatnosti, je důležité jednak proto, aby druhy řízení k řešení konkrétního problému věřícího, který hledá radu, nespletly. A jednak je důležité dávat na vědomí toto rozlišování (ačkoliv neodpovídá pocitu dotčené osoby), aby při vedení řízení o neplatnosti nebyl ztracen z očí cíl, totiž určení pravdy o platnosti nebo neplatnosti uzavření manželství (srov. čl. 65, § 2).

Povaha zájmu věřících, kteří chtějí dosáhnout u církevního soudu prohlášení neplatnosti jejich manželství, nesměruje zpravidla k anulování jejich manželství, nýbrž k osvobození od břemene manželského svazku. Výjimku tvoří žaloby, které jsou

podány s odůvodněním zjistit, zda je či není celoživotní vazba s manželem v manželství, které ztroskotalo. Těm osobám, kterým jde o svobodu ke vstupu do nového manželství, je častokrát cizí představa, že církev „udělá stříh“ za minulostí, mnohdy se obávají, že důsledkem bude nemanželskost dětí ze ztroskotaného manželství. Zvláštní charakter prohlášení neplatnosti manželství však musí být věřícím pečlivě objasňován. Nejen proto, aby nezatemnil nauku o nerozlučitelnosti manželství, nýbrž především, aby věřící mohli lépe porozumět osobitosti církevního manželského procesu.

Pokračování příště

6. Informace ze soudní kanceláře

A. Personálie:

Vítáme na soudě nové spolupracovnice, které jeho excelence Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, diecézní biskup a moderátor brněnského soudu, ustanovil k 15. 1. 2008 do funkce aktuárů. Jedná se o paní **Vilmu Navrátilovou**, **Evu Opluštilovou** a slečnu **Ing. Lenku Černoorskou**. Úkolem aktuára je zapisovat výpovědi svědků při soudním výslechu a podepisovat je s udáním místa a data; sepisovat akta a listiny o rozhodnutích soudce, opatřeních a závazcích nebo jiných jednáních, vyžadující jeho součinnost; (viz kán. 484 CIC). Na rozdíl od řádných notářů úkol aktuárů spočívá téměř výhradně v zapisování výslechů.

Další posilou při práci soudu je jmenování nové odborné znalkyně v oboru psychologie **S.M. PhLic. Dominiky Petry Konečné, OFS**, která tak doplní odborný tým psychologů z manželské a rodinné poradny Bethesda v Brně.

Všecny nově ustanovené srdečně vítáme a přejeme jim hojnost boží milosti do jejich služby.

B. Gratulace:

- ❖ **R. D. ThLic. Václavu Trmačovi**, který oslaví narozeniny dne **15. 3.**
- ❖ **ThDr. PhDr. Radku Mezuláníkovi, PhD**, který oslaví narozeniny dne **1. 4.**
- ❖ **D. ICLic. Mgr. Luboši Pavlu, CRV**, který oslaví narozeniny dne **3. 4.**
- ❖ **D. Ing. Jiřímu Sedláčkovi, CRV**, který oslaví narozeniny dne **4. 4.**
- ❖ **JUDr. Zdeňku Kapitánovi, Ph.D.**, který oslaví narozeniny dne **16. 4.**
- ❖ **Evě Opluštilové**, která oslaví narozeniny dne **18. 4.**
- ❖ **Mgr. Zdeňku Drškovi**, který oslaví narozeniny dne **28. 4.**

Bůh vám žehnej!